

selskaber og for mange af Erhvervene, vil komme store Vanskeligheder, naar Merindtægtskatten skal betales. Derfor mente jeg, at det vilde have været rigtigt, og jeg havde ventet det af den højtærede Minister, at man ikke havde skruet Fordringerne op, men at man i det mindste havde sagt: Saa truende, ja, næsten mere end truende, som Forholdene nu er — thi vi gaar ganske sikkert overordentlig store Vanskeligheder i Møde —, maa vi hellere blive staaende der, hvor vi staa. Lad os ikke lægge yderligere Byrder paa, før vi ser, om de Skuldre, vi lægger dem paa, kan bære dem.

Med Hensyn til, at Skibsfarten samler sammen saa mange Penge, den kan, vil jeg sige, at det er absolut nødvendigt, hvis vi skal vente at faa en nogenlunde kraftig Handelsflaade, efter at Krigen er forbi. Der er allerede skudt 20 pCt. af hele Handelsflaaden ned, og det kan jo ikke nytte at komme til den høje Rigsdag og Regering, vi ved, at de gør ikke noget, men derfor maa Skibsfarten selv ruste sig. Hvis man ser paa vor Nabo imod Syd, vil man se, at de trods de fortvivlede Forhold dernede har gjort Tilbud om 1,000 Millioner til Handelsflaaden, for at den kan ruste sig til at optage Kampen, naar Krigen er forbi. Vi kan ikke bede om 1,000 Millioner eller 1 Million, vi maa selv søge at samle saa meget sammen, at man er i Stand til at bygge, naar man igen kan bygge. Hvor mange Skibe man saa kan bygge, er et stort Spørgsmaal. Man siger: Skibene bliver nok skudt ned, men Rederne betaler ikke selv Tabet, det bliver dækket af Assurandørerne. Men Rederne er selv Assurandørerne, og i Regelen andrager Skibenes virkelige Værdi langt, langt mere end Assurancesummen. For en Maanedstid siden blev saaledes et Skib paa 4,000 Tons skudt ned, det var assureret her hos danske Assurandører for lidt over 300,000 Kr., men det Skib havde en Værdi i Handel og Vandel i Dag af 2,400,000 Kr., det var der budt for det, og det kunde der til enhver Tid faas for det. Naar Krigen er forbi, vil vi staa overfor det Spørgsmaal: Hvad kan det bygges for igen? Uden at mene, at jeg kan se længere ind i Materialepriser og Byggepriser end andre, vil jeg sige, at efter Krigen vil et saadant Skib ikke kunne bygges under 2 Mill. Kr., det er, hvad man skal betale for at faa Skibet igen, og saadan er det over hele Linien. Derfor søger man saa meget som muligt at holde igen paa Pengene og bevare dem, for at man, naar

Krigen er forbi, og man igen kan bygge — thi det kan man ikke i Øjeblikket —, kan skaffe saa mange Skibe til Veje, at vi har Haab om at kunne skaffe Landet de nødvendige Tilførsler, da vi ikke kan vente, at fremmed Tonnage kan komme os til Hjælp saaledes som før Krigen. At det er ganske umuligt under de nuværende Forhold med vor Tonnage at skaffe de nødvendige Tilførsler til Landet, er givet. Under almindelige Forhold behøver vi 7—8 Mill. Tons forskellige Varer tilført aarlig, men hele den Handelsflaade, vi nu har, kan med de lange Rejser, Skibene nu skal gøre, ikke bringe 2 Mill. Tons til Landet. Den høje Regering maa derfor selv udpege, hvad de vigtigste Artikler er, hvad det nødvendigeste er for Befolkningen for at opretholde Livet og Bestanden af Kreaturer, og dernæst hvad der er nødvendigest for Befolkningens Bekvemmeligheder, jeg er ikke i Tvivl om, at der i denne Henseende vil blive gjort, hvad der paa nogen mulig Maade kan gøres. Jeg ser ikke sort paa det, jeg ser paa Forholdene, saaledes som de ligger, jeg har aldrig bebrejdet 1916 noget, det har været et ganske overordentlig godt Aar, og jeg venter aldrig at opleve et Aar som det for Danmarks Erhverv, det kan vi alle kun være glade over, hvis det har sat os i Stand til at ride de Storme af, som har været og antagelig vil komme.

Naar det ærede 1ste Medlem for Sde Kreds (Dalsgaard) næsten med Forargelse taler om Statslaan og siger, at man derved smider Byrderne over paa Efterslægten, og næsten antyder, at det er en Forbrydelse efter det ærede Medlems Udtalelser — jeg ved ikke, om han er til Stede —, saa vil jeg kun sige dertil, at jeg synes, at det alle Dage har været god Politik at betale for Dagen og Vejen, naar man kunde, og saa vidt man kunde, under normale Forhold søge at klare sig med normale Indtægter. Men kommer der ekstraordinære Forhold til, kommer der Krig eller Mobilisering til, kommer der fortvivlede Forhold til, som man maa møde af Hensyn, ikke alene til Dagen og Vejen, men af Hensyn til at bevare Landet for de kommende Slægter, saa ser jeg ikke nogen Forbrydelse eller Fejl i at optage Laan for at kunne møde de Udgifter, der skal til for at bringe Landet udover Vanskelighederne. Den ærede Ordfører vil maaske ogsaa erindre, at vi er gaaet den Vej tidligere, og at vi endnu, saa vidt jeg ved, afbetaler paa Penge, der blev laant og brugt i 1864 — der er vist endnu en lille Rest igen. Der er ikke noget usæd-